

РЕШЕНИЕ

№ 5250

гр. София, 20.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10553** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на А. Г. П., ЕГН: [ЕГН], в качеството си на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление обл. С., общ. Столична, [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № Р-22221419001450-091-001/24.10.2019 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор в ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, в потвърдената с Решение № 967/16.06.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите /ДОДОП С./ част.

С жалбата се оспорва РА в частта на отказано право на данъчен кредит по фактура № 2194/31.12.2018 г., издадена от [фирма], в размер на 44 340,01 лв. и по фактура № 2/01.10.2018 г., издадена от Р. Б. С., в размер на 4 831,20 лв. с доводи за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на акта като издаден в нарушение на ЗДДС, ДОПК, както и практиката на ВАС и СЕС. Жалбоподателят счита, че РА е формално издаден, без да се изследват в пълнота събраните в хода на ревизията доказателства, релевантни за изясняване на конкретната фактическа обстановка. Жалбоподателят твърди, че доставката от [фирма] е реално извършена и в резултат от нея е сключен договор за посредничество с [фирма], по който същият е

реализирал приходи. Заявява, че освен посредничество по сделката с [фирма] [фирма] го подпомага и при изпълнение на договора му за посредничество с банката и затова получава възнаграждение в размер на 50 %. Счита, че неоснователно ревизиращият екип не е изследвал реалността на доставката на тиквено семе от ЕТ към [фирма] и на изпълнението на договора за посредничество с банката. Твърди, че за банката процесната сделка се осчетоводява и признава единствено и само като разход, като по нея не се ползва данъчен кредит, поради което за бюджета няма никаква вреда. Сочи, че по сключената сделка за посредничество между него и [фирма] в бюджета са внесени ефективно приблизително 45 000,00 лв. Счита, че при отказ да се признае правото му на данъчен кредит би се нарушил некумулятивния характер на данъка. По фактура № 2/01.10.2018 г., издадена от Р. Б. С., счита, че няма основания за отказ от признаване на данъчен кредит, тъй като същата е регистрирана по ЗДДС няколко дни след издаване на фактурата, а освен това получателят няма задължение да проверява дали доставчикът му има валидна регистрация. Моли за отмяна на РА в обжалваната част.

В о.с.з. по делото жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата. Претендира разноски по делото по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата. Счита, че не са доказани твърденията на жалбоподателя, тъй като липсват доказателства за извършено проучване и промотиране на услугите с оглед доказване на отразеното във фактурите. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221419001450-020-001/11.03.2019 г., връчена на 20.03.2019 г. по електронен път, издадена от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С., оправомощен със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. и Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП - С., е възложено извършването на ревизия на А. Г. П. с [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.05.2018 г. до 31.10.2018 г. Със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-22221419001450-020-002/14.03.2019 г. и № Р-22221419001450-020-003/03.06.2019 г., издадени от органа възложил ревизията, е разширен обхватът на ревизията по ЗДДС с периодите от 01.11.2018 г. до 28.02.2019 г. и е определен срок за приключване на ревизията до 20.08.2019 г.

В хода на ревизията са предприети процесуални действия, описани в констативната част на РД, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от издадения РА.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено ИПДПОЗЛ, в отговор на което са представени документи, коментирани в РД. С Протокол №1599774/29.07.2019 г. е отразен преглед на оригиналните първични счетоводни и търговски документи в офис на ревизираното лице в [населено място],

[улица].

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], за резултатите от които са съставени ПИНП.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221419001450-092-001/16.08.2019 г., връчен по електронен път на 28.08.2019 г., в който са изложени констатациите на ревизиращия екип относно облагането на ревизираното лице. В срока и на основание чл. 117 от ДОПК последното е подало писмено възражение с вх. №53-00-1066#9/10.10.2019 г. срещу констатациите в РД с приложени доказателства. Същото е преценено като неоснователно от органите по приходите с мотиви, изложени в РА.

Ревизията приключва с РА № Р-22221419001450-091-001/24.10.2019 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на ревизираното лице на 27.12.2019 г.

С РА са установени задължения за довносяне на ДДС в размер на 245 459,22 лв. и лихви в размер на 22 667,77 лв. Същите произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 245 459,22 лв. по фактури от доставчиците [фирма] с предмет „съгласно договор и протокол“, [фирма] с предмет „тиквено семе“, Р. Б. С. с предмет „продажба на продукция“, от [фирма] и [фирма] с предмет авансово плащане.

РА е обжалван на основание чл. 152, ал. 1 от ДОПК пред директора на ДОДОП С. с жалба вх. №34-00-1/09.01.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-65/14.01.2020 г. по регистъра на ДОДОП С., по която е постановено Решение № 967/16.06.2020 г. на зам.-директора на ДОДОП С., и.д. на директор на ДОДОП С. по заместване, съгласно Заповед № 930/20.11.2017 г. на изпълнителния директор на НАП за оправомощаване на Е. С. П. да замества директора на ДОДОП С. при отсъствие и Заповед № 4240/10.06.2020 г. на изп. директор на НАП за разрешаване на директора на ДОДОП С. да ползва платен годишен отпуск в периода 15.06.2020 г. – 23.06.2020 г. С решението е отменен РА в частта относно установени задължения за ДДС за данъчни периоди м. 05.2018 г., м. 07.2018 г., м. 08.2018 г. и м. 09.2018 г. За м. 10.2018 г. установеният с РА резултат по ЗДДС ДДС за внасяне в размер на 12 319,46 лв. е определен на ДДС за внасяне в размер на 3 319,46 лв., ведно със съответните лихви, а за м. 02.2019 г. установеният с РА резултат по ЗДДС ДДС за възстановяване в размер на 251 662,03 лв. е определен на ДДС за възстановяване в размер на 311 162,03 лв., ведно със съответните лихви. Корекциите в установените задължения и резултати по ЗДДС за съответните периоди произтичат от уважаване на жалбата на ревизираното лице срещу РА в частта относно отказан данъчен кредит за получени доставки по фактури от [фирма], [фирма] и [фирма]. В тази част РА не подлежи на съдебен контрол и не е предмет на проверка в настоящото производство.

Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 2/01.10.2018 г. с данъчна основа 24 156,00 и ДДС - 4 831,20 лв., издадена от Р. Б. С., ЕГН [ЕГН], с РА е прието, че доставчикът не е регистриран по ЗДДС към датата на издаване на фактурата, поради което на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС следва на [фирма] да бъде отказано признаване на право на приспадане на данъчен кредит по нея. В тази връзка е констатирано, че Р. Б. С. е регистрирана от 08.10.2018 г. С оглед

на това по-горестоящият орган е приел за правилен и законосъобразен изводът на органите по приходите, че ревизираното лице е упражнило неправомерно право на данъчен кредит в размер на 4 831,20 лв. за м. 10.2018 г.

По спорната фактура № 2194/31.12.2018 г. с предмет на доставка „съгласно договор и протокол“, издадена от [фирма], с РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 02.2019 г. общо в размер на 44 340,01 лв.

В хода на ревизията с цел установяване на фактите във връзка с правото на приспадане на ДДС е извършена насрещна проверка на доставчика, при която ИПДПОЗЛ е връчено на декларирания електронен адрес. В отговор е представено копие на спорната фактура, договор за посредничество от 20.01.2016 г., сключен между [фирма] в качеството на възложител и [фирма] - изпълнител по договора за посредничество. Съгласно уговореното между страните посредникът приема срещу възнаграждение да търси и насочва към възложителя търговско-банкови институции, с които възложителят да подпише договори в областта на посредничеството. Представен е протокол от 31.12.2018 г. по договора от 20.01.2016 г. между [фирма] и [фирма], с който страните констатираат, че дължимото годишно възнаграждение за посредника за 2018 г. е в размер на 221 700,06 лв. без ДДС. Представени са писмени обяснения и справка към протокол от 31.12.2018 г.

От [фирма] в хода на ревизията са представени идентични документи, както и договор за посреднически услуги от 03.01.2017 г., сключен между последния като изпълнител /посредник/ и [фирма] / [фирма]/ като възложител с предмет - посредникът срещу възнаграждение да търси, привлича и насочва към банката нови големи корпоративни и институционални клиенти, да посредничи и съдейства за запазване на нивата на привлечения ресурс от големи корпоративни и институционални клиенти и поддържане на салда по сметките на клиенти, ползващи банкови продукти и услуги. Представени са счетоводни документи.

От служебни справки в масивите на НАП е констатирано, че [фирма] е включило в дневника за продажби за м. 02.2019 г. спорната фактура. Дружеството има назначени 7 лица на длъжност „счетоводител“, „технически организатор“, „оперативен счетоводител“, а на длъжност главен юрисконсулт в дружеството е назначено ревизираното лице - А. Г. П.. Основната дейност на дружеството е свързана със счетоводни, одиторски дейности и данъчни консултации. Едноличен собственик на капитала е Л. Й. С., с ЕГН [ЕГН], за който ревизиращите са установили, че е свързано лице по отношение на ревизирувания търговец, и е упълномощен да представлява последния, съгласно представени нотариално заверени пълномощни. Управители на дружеството са Л. В. Г. с ЕГН [ЕГН] и Л. Й. С. с ЕГН [ЕГН].

Ревизиращите са констатирани, че няма реално плащане по процесната фактура № 2194/31.12.2018 г., тъй като сумата по нея е прихваната с издадена фактура от [фирма] от същата дата № 3-21/31.12.2018 г. и на същата стойност 266 040,07 лв. с предмет продажба на тиквено семе. Представен е протокол към фактура № 3-21/31.12.2018 г. за продажбата на тиквено семе, съгласно който стоката е приета и остава на отговорно пазене в складовата база на [фирма] в [населено място], т.е. стоката не е напускала склада на последния. Направен е извод, че не се кредитира фактура № 3-21/31.12.2018 г., тоест оспорва се верността на отразената в нея доставка. Ревизиращите са посочили, че от страна на жалбоподателя не са представени конкретни доказателства за извършвани дейности по проучване и промотиране на

услугите. В представените писмени обяснения в хода на ревизия е посочено, че тези дейности са извършени от служители на [фирма], но имена на служители не са вписани, не са представени отчети за свършена работа или други документи. Посочено е, че услугите са извършени от А. Г. П. в качеството му на юрисконсулт, назначен в дружеството. Ревизиращият екип е направил извод, че липсва всякаква икономическа логика [фирма] да възлага услуга на дружество, в което е назначен като юрисконсулт и той в това му качество да извърши услугите в полза на [фирма], а не в полза на собственото си предприятие. Ревизиращите са констатирани, че в сключения договор между ревизираното лице и [фирма], не фигурира като посредник [фирма].

Предвид изложеното органите по приходите са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № 2194/31.12.2018 г. с предмет „съгласно договор и протокол“ на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за м. 02.2018 г. общо в размер на 44 340,01 лв.

По-горестоящият орган /ответник по делото/ е стигнал до извод за обосноваване на изводите на ревизиращия екип с мотиви, че не е доказана реално извършена доставка от [фирма]. В тази връзка е посочил, че от ревизираното лице са ангажирани противоречащи си доказателства, а именно: договор сключен между [фирма] и [фирма] от 20.01.2016 г. и договор сключен между ЕТ и [фирма] от 03.01.2017 г. Посочено е, че буди недоумение как [фирма] е превъзложил услугите на [фирма] с договор от 20.01.2016 г., като на него са му възложени услугите от [фирма] с договор от 03.01.2017 г., поради което е направен извод, че е налице несъответствие в датите на подписаните между двете страни документи. Изложени са допълнителни аргументи за липса на реално разплащане по спорната фактура № 2194/31.12.2018 г. поради извършеното прихващане с насрещно вземане по доставката към [фирма] по фактура № 3-21/31.12.2018 г. със Споразумение за прихващане от същата дата /31.12.2018 г./. Като допълнителен аргумент директорът на ДОДОП С. е посочил, че липсва икономическа логика [фирма] да възлага услуга на дружество, в което същото физическо лице е назначено като юрисконсулт и в това му качество то извършва услугите в полза на същото, още повече, че физическото лице и ЕТ са едно и също лице, т.е. няма разлика в правосубектността на физическото лице и едноличния търговец и не следва да се разглеждат като различни субекти.

С тези мотиви е потвърден РА в частта, касаеща отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 2194/31.12.2018 г. с предмет на доставка „съгласно договор и протокол“, издадена от [фирма].

Решение № 967/16.06.2020 г. е връчено на ревизираното лице на 19.06.2020 г. по електронен път, видно от разпечатка на удостоверение за извършено връчване на л. 30.

В частта, която е отменена от ДОДОП – С., РА не е предмет на контрол в настоящото съдебно производство по аргумент от чл. 156, ал. 1, изр. първо от ДОПК.

Предмет на обжалване съгласно заявеното с жалбата до съда е отказът да се признае право на данъчен кредит на [фирма] по фактура № 2/01.10.2018 г. с данъчна основа 24 156,00 и ДДС - 4 831,20 лв., издадена от Р. Б. С., ЕГН [ЕГН], и по фактура № 2194/31.12.2018 г. с данъчна основа в размер на 221 700,06 лв. и ДДС в размер на 44 340,01 лв., издадена от [фирма].

В настоящото съдебно производство се представят писмените доказателства, част от ревизионната преписка, както и ползваните от вещото лице за изготвяне на

назначената съдебно-счетоводна експертиза.

Между страните не е спорно, че през ревизираните периоди извършваната дейност от [фирма] е продажби на едро и дребно на тиквени семена, слънчоглед и други селскостопански продукти, посреднически и консултантски услуги. За извършване на дейността си ЕТ разполага с наети производствено-складови помещения в [населено място], [община] и в [населено място]. През ревизираните периоди ЕТ извършва облагаеми доставки на територията на страната, износ на стоки /слънчоглед и тиквено семе/ по смисъла на чл. 28 от ЗДДС /слънчоглед и тиквено семе/, вътреобщностни доставки /ВОД/ по смисъла на чл. 7 от ЗДДС, В. на стоки.

Установява се, че с договор от 20.01.2016 г. [фирма] възлага срещу възнаграждение на [фирма] извършването на услуга, състояща се в следното: да търси и насочва към възложителя търговско-банкови институции, с които възложителят да подпише договори в областта на посредничеството. Уговореното възнаграждение е в размер на 50% от приходите от сключения със съответната банкова институция договор за посредничество. Жалбоподателят твърди, че в изпълнение на договора с посредничеството на [фирма] е сключил договор за посредничество от 03.01.2017 г. с [фирма] / [фирма]/ като възложител, съгласно който следва да търси, привлича и насочва към банката нови корпоративни и институционални клиенти, като извършва посреднически услуги при предлагане на банкови продукти и услуги на банката. Във връзка с последния договор са представени двустранно подписани протоколи от 03.01.2018 г., 01.02.2018 г., 01.03.2018 г., 02.04.2018 г., 04.05.2018 г., 04.06.2018 г., 04.07.2018 г., 02.08.2018 г., 04.09.2018 г., 03.10.2018 г., 05.11.2018 г. и 04.12.2018 г., съгласно които страните констатираат, че на ЕТ се дължи посочено в тях месечно възнаграждение, за което последният следва да издаде фактура, а банката да заплати дължимото възнаграждение. В последните не е посочено каква услуга е извършена, не са индивидуализирани насочените към банката нови корпоративни и институционални клиенти.

С цел изясняване на фактическата обстановка във връзка със спорната доставка от [фирма] жалбоподателят е поискал допускане на съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/, която да отговори на въпросите какви приходи е реализирало дружеството [фирма] от сключения договор с [фирма] за посредничество, как са осчетоводени тези приходи, на следващо място какви приходи е реализирал [фирма] от сключения с [фирма] договор за посредничество, как са осчетоводени тези приходи и реализирал ли е последният печалба от договора с [фирма] след приспадане на разходите по спорната фактура от [фирма]. Съгласно заключението на експертизата, изготвено от в.л. О. Т., което е прието без оспорване от страните, въз основа на представените счетоводни регистри е видно, че приходи от посредническа дейност в размер на 221 700.61 лв. за 2018 г. са осчетоводени в счетоводството на [фирма] като приходи от извършени посреднически услуги. По издадената фактура на [фирма] [фирма] е внесъл дължимия ДДС в размер на 44 340.01 лв. Сделката за извършената посредническа дейност е отразена в дневника за продажби и справка-декларация по ЗДДС за м.12.2018 г. Разплащането между [фирма] и [фирма] по договора за посреднически услуги е извършено чрез способа на прихващането със Споразумение за прихващане от 31.12.2018 г.

По втория въпрос е констатирано, че [фирма] е получил приходи от изпълнение на сключения договор с [фирма] по години, както следва: за 2017 г. в размер на 308 917.31 лв. ДО и 61 783.47 лв. ДДС, общо - 370 700.78 лв.; за 2018 г. в размер на 443 401.23 лв. ДО и 88 680.24 лв. ДДС, общо - 532 081.47 лв.; за 2019 г. в размер на 69 385.11 лв. ДО и 13 877.02 лв. ДДС, общо – 83 262.13 лв. Общо по договора с [фирма] за трите години е реализирал приходи в размер на 821 703.65 лв. ДО и 164 340.73 лв.

ДДС или общо ДО + ДДС в размер на 986 044.38 лв.

За всеки месечен приход по договора с [фирма], [фирма] е издал фактура, която се основава на сключен между страните протокол за определяне на месечно дължимо възнаграждение. Съгласно представени извлечения - отчет за постъпления по банковата сметка на [фирма] сумите по фактурите са постъпили по сметката му.

Реализираните приходи са осчетоводени в счетоводството на [фирма] по с/ка 703 „Приходи от продажби на услуги“, получените суми са постъпили по банковите сметки на [фирма], като осчетоводяването е по счетоводна сметка 503 „Разплащателна сметка в лева“.

По третия въпрос заключението на експертизата дава отговор, че на [фирма] е платено възнаграждение по договор в размер на 221 700.06 лв., което представлява 50 % от приходите на жалбоподателя по договора с БАКБ АД за 2018 г. /443 401.23 лв. x 50% = 221 700.61 лв./.

Съдът кредитира заключението на експертизата като обективно, компетентно изготвено и даващо пълен и непротиворечив отговор на поставените въпроси.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу РА е подадена в срок от лице с право и интерес от оспорване срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и след като е изпълнена абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК за обжалване по административен ред, при което актът е частично потвърден. Актът се оспорва в потвърдената с решението на директора на ДОДОП част. С оглед на това жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-22221419001450-091-001/24.10.2019 г., издаден от Х. Б. М. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И. – ръководител на ревизията, в неотменената с Решение № 967/16.06.2020 г. на директора на ДОДОП С. част, касаеща коригирани резултати по ЗДДС за данъчни периоди м.10.2018 г. и м. 02.2019 г., произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 2/01.10.2018 г. с данъчна основа 24 156,00 и ДДС 4 831,20 лв., издадена от Р. Б. С., ЕГН [ЕГН], и по фактура № 2194/31.12.2018 г. с данъчна основа в размер на 221 700,06 лв. и ДДС в размер на 44 340,01 лв., издадена от [фирма].

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящото производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложена след надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл. 112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за

издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис от органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

1. По фактура № 2/01.10.2018 г. с данъчна основа в размер на 24 156,00 и ДДС - 4 831,20 лв., издадена от Р. Б. С., ЕГН [ЕГН]:

Между страните не се спори по фактите. Безспорно е, че Р. Б. С. е регистрирана по ЗДДС от 08.10.2018 г., тоест след издаване на процесната фактура на 01.10.2018 г.

Ревизиращите са се позовали на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, за да откажат да признаят на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по нея. Съгласно посочената норма „не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно“.

Разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС предвижда, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави“. Това е необходимо с оглед внасяне на данъка от доставчика, който е негов платец на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДДС. От друга страна обаче, нормата на чл. 85 от ЗДДС предвижда, че данъкът е изискуем и от всяко лице, което посочи данъка във фактура и/или известие по чл. 112. С оглед на това следва да се приеме, че не е абсолютно условие за упражняване от получателя на правото да приспадне платения/дължимия от него данък по фактура, издадена от нерегистриран по ЗДДС доставчик. В този смисъл е приетото от СЕС с Решение от 22 декември 2010 г. по дело D., C-438/09, т. 33 и т. 47), съгласно което „член 17, параграф 6 от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 2006/18, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която изключва правото на приспадане на данъка върху добавената стойност, платен от данъчнозадължено лице на друго данъчнозадължено лице, доставчик на услуги, когато последното не е регистрирано за целите на този данък“ и „следва да се напомни, че предвиденото в член 17, параграф 2 от Шеста директива право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да се ограничава“ – т. 22 от решението.

В тази връзка СЕС приема в т. 61 и т. 62 от Решението на СЕС по обединени дела C-80/11 и C-142/11, че „данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна, да притежава документи в това отношение. *Всъщност данъчните органи по принцип са тези, които трябва да осъществят необходимите проверки по отношение на данъчнозадължените лица, за да установят нарушения и измами с*

ДДС и да наложат санкции на извършилото ги данъчнозадължено лице.“

С оглед на всичко изложено се налага извод, че не е пречка за упражняване на правото на данъчен кредит обстоятелството, че издателят на фактурата не е бил регистриран за целите на ДДС към този момент и че не може да се очаква от получателя да извършва проверка в това отношение, което е в правомощията на данъчната администрация. С тези мотиви Съдът намира, че неправомерно е отказано признаване на право на данъчен кредит на жалбоподателя по фактура № 2/01.10.2018 г. с данъчна основа в размер на 24 156,00 и ДДС - 4 831,20 лв., издадена от Р. Б. С., ЕГН [ЕГН], и в тази част РА следва да бъде отменен.

2. По фактура № 2194/31.12.2018 г. с предмет на доставка „съгласно договор и протокол“, издадена от [фирма]:

По посочената фактура с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит в полза на жалбоподателя на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Условието за упражняване на правото на приспадане на платения от получателя по облагаема доставка данък са уредени в чл. 69, ал. 1, като в т. 1 е визирана относимата в случая хипотеза на получаване на облагаеми доставки на стоки или услуги с място на изпълнение на територията на страната. Посочената норма предвижда, че „когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави“.

В случая няма спор от фактическа страна, а това се установява и от представените от ответника с административната преписка по издадения РА доказателства, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка да му бъде приспаднал данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на България, без значение от целите и резултатите от тази дейност.

За да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по процесната фактура се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните с процесната фактура услуги по посредничество от [фирма].

В доказателствена тежест на лицето, претендиращо право на приспадане на данъчен кредит, е да докаже при условията на пълно насрещно доказване, че са налице законоустановените предпоставки за възникване на материалното право. Една от предпоставките за възникване на това право е наличието на реално осъществена доставка. За преценката дали е извършена доставка по конкретните фактури, е необходимо да се изследва дали е налице предвиденият в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС правопораждащ юридически факт – а именно осъществяването на договорената услуга.

По силата на чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДДС. Член 25, ал. 2 ЗДДС постановява, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС възниква правото на

приспадането му. Д. кредит - чл. 68, ал.1, т. 1 ЗДДС, е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Чл. 69, ал.1, т.1 ЗДДС въвежда условие стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, за да има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Член 69, ал.1, т.1 ЗДДС транспонира чл.168, б. „а” от Директива 2006/112/ЕО, който също постановява, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаеми сделки на данъчно задължено лице, то има правото в държавата-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката на стоки или услуги, която е извършена или която предстои да бъде извършена от данъчно задължено лице. След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС и чл.167 и чл.168, б.”а” от Директива 2006/112/ЕО подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл.114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател. Без реално извършена доставка данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, следователно данъкът не става изискуем по чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, без което право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 не възниква съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС, а несъществуващо право не може да бъде упражнено по чл.71, ал.1, т.1 ЗДДС.

Според постоянната съдебна практика правото на данъчно задължените лица да приспадат от ДДС, на които са лица-платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки или за получени от тях услуги, представлява основен принцип за въведената със законодателството на ЕС обща система на ДДС. Реалното извършване на облагаема доставка на стоки или услуги е задължително условие за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, без което то не може валидно да се упражни по чл. 71, т. 1 ЗДДС. При положение, че органите по приходите са стигнали до констатации за липсата на облагаеми доставки, при оспорване националната юрисдикция трябва да извърши глобална преценка по приложимите във вътрешното ѝ право правила за доказване на всички елементи и фактически обстоятелства, за да определи дали това данъчно задължено лице има или не право на приспадане по тези доставки. Само ако при тази преценка установи, че доставките са реално осъществени и впоследствие стоките са използвани от получателя за целите на негови облагаеми сделки, правото на приспадане не може да се откаже. Едва след това националната юрисдикция проверява дали това право не е изключено поради обективни данни, че данъчно задълженото лице, получило стоките или услугите, е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която го обосновава, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект нагоре или надолу по веригата доставки (решение на СЕС от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 – т.44, 45 и 52). Ако реалността на доставките не се докаже в процеса, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от (не)добросъвестността на данъчно задълженото лице - получател на стоките или услугите по фактура.

В конкретния случай страните не спорят относно наличието на формалната предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит – притежаването от жалбоподателя на редовна фактура, съставени в съответствие с изискванията на ЗДДС. Това обстоятелство се потвърждава и от приетата по делото

съдебно-счетоводна експертиза.

Спорно в случая се явява обстоятелството дали по фактурата от [фирма] реално са предоставени услуги по посредничество.

Доказването на реалното осъществяване на доставката, в случаите когато се касае за минал период спрямо този на проверката, следва да бъде направено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По - конкретно, когато се касае за доставка на услуга, следва да бъде удостоверен резултатът от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Следователно за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит не е достатъчно единствено притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 ЗДДС, а трябва да е изпълнено изискването да са налице реално осъществени облагаеми доставки. В този смисъл е и т. 31 от решение на Съда (трети състав) от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 г., съгласно която: „За да се установи обаче, че на основание на тези доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършването на облагаеми сделки.”

Следователно, основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от задълженото лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят, както се посочи по-горе е този, който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчиците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело C-152/02 и по дело C-324/11.

Съобразно константната практика на ВАС доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: в първата група са доказателствата, установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката - материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика, а във втората група - доказателствата, сочещи прякото ѝ реализиране - протоколи за приемане на работата, доказателства за осчетоводяване и начин на остойностяване като количествено-стойностни сметки и др. Липсата на която и да е от двете групи доказателства обуславя нереалност на фактурираната доставка и непризнаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

В настоящия случай се установява наличието при доставчика на първата група обстоятелства. Не е спорно, че доставчикът е разполагал през процесния период с наети лица, като един от тях е и жалбоподателят – А. П.. Не е спорно също така, че за изпълнението на фактурираните услуги по посредничество не са необходими професионална квалификация или специални умения.

На следващо място, на преценка от Съда подлежи наличието в случая на втората група доказателства, а именно наличието на категорични данни за действителното предоставяне на услугата от посочения във фактурата доставчик – [фирма]. В тази връзка се установи, че на 20.01.2016 г. [фирма] като възложител е сключил договор с [фирма] като изпълнител за извършване на услуги по намиране на търговско-банкови институции, с които възложителят да сключи договори за посредничество при намиране на клиенти. Уговореното възнаграждение е в размер на 50% от реализираното възнаграждение/приход в полза на възложителя от сключения със съответната банкова институция договор за посредничество. Съгласно текста на двустранно подписани протоколи от 31.12.2018 г. и 31.12.2019 г. между [фирма] и [фирма] същите представляват основание за издаване на фактура от [фирма] за дължимото годишно възнаграждение на посредника за 2018 г., което е в размер на 221 700,06 лв. без ДДС, а за 2019 г. - в размер на 198 889,13

лв. Не се представят никакви доказателства относно изпълнението от страна на доставчика на фактурираната услуга. В тази връзка липсват данни кои са привлечените клиенти за банковата институция с оглед твърдението на жалбоподателя, че [фирма] е участвало/подпомагало същия при намиране на клиенти на [фирма], за което биха могли да се представят поне договорите, които са сключени в резултат от посредничеството или да се индивидуализират тези лица. На следващо място, няма данни кои служители на дружеството са били ангажирани в тази дейност. Макар да не се изисква специална квалификация, предвид предмета на дейност на доставчика – предоставяне на счетоводни услуги /за което има сключен договор за абонаментно обслужване и с жалбоподателя/, е логично да има вътрешно разпределение на тези функции и с тях да са натоварени конкретни лица. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно изложеното в РА, в хода на ревизията са дадени обяснения от дружеството, че услугата по посредничество е изпълнявана от А. Г. П. като юрисконсулт. Последното означава, че П. е наел за извършване на услуга, за която е плащал значителни суми, дружество, в което същият е нает, и сам е извършил фактически услугите, по които е възложител, тоест като резултат е платил на дружеството за услуга, която сам е извършил срещу трудово възнаграждение. Както правилно е посочил ответникът, липсва икономическа логика в такова поведение на търговец, който вместо да цели реализирането на печалба, плаща възнаграждение на друго лице за дейност, която извършвам сам.

Макар да не са обсъдили доставката на тиквено семе от [фирма] към [фирма], със сумата по която е извършено прихващане на задължението по спорната фактура № 2194/31.12.2018 г., следва да се маркира, че същата е на стойност, напълно съвпадаща с дължимото от жалбоподателя по договора, а освен това не е ясно как се вписва в дейността на дружеството покупката на селскостопански продукти. Наред с това, съгласно представените писмени доказателства стоката не е напускала склада на жалбоподателя и е оставена там на отговорно пазене. Не е изследван от ревизиращия екип въпросът дали и кога е изписана от склада на жалбоподателя и използвана ли е стоката за извършване на последващи облагаеми доставки от дружеството, но всички изложени данни, разглеждани в съвкупност, създават съмнение за привидност за пред трети лица на сделките по двете фактури от и към жалбоподателя, с цел да се фактурират услуги по посредничество, за които няма никаква информационна следа, че са извършени от лице, различно от самия жалбоподател – А. П. в качеството му на ЕТ.

Нещо повече, липсват категорични доказателства и за изпълнение на услугата за посредничество по договора на жалбоподателя с [фирма], което опровергава твърденията, че е доказан резултатът от предоставената от [фирма] услуга. Твърди се от жалбоподателя, че в резултат от изпълнението на този договор е намерен клиент от [фирма] – [фирма], с която банкова институция е сключен договор от 03.01.2017 г., по силата на който ЕТ се е задължил срещу заплащане да търси, привлича и насочва към банката нови големи корпоративни и институционални клиенти, като извършва посреднически услуги при предлагането на банкови продукти и услуги на банката, както и да посредничи и съдейства за запазване на нивата на привлечения ресурс от големи корпоративни и институционални клиенти и поддържане на салда по сметките на клиенти, ползващи банкови продукти и услуги. Уговорено е между страните, че на изпълнителя се следва ежемесечно възнаграждение /комисион/ въз основа на съставян между упълномощени представители на страните протокол, съдържащ общ размер на полагащото се месечно възнаграждение за изтеклия /предходен/ месец. За възнаграждението посредникът следва да издаде фактура с начислен ДДС. Към договора е сключен Анекс № 1 от 03.05.2018 г., съгласно който към чл. 1 от договора се създава нова

алинея 3) със следното съдържание: „За всеки корпоративен и институционален клиент, който посредникът привлича по този договор, се попълва **Талон за доведен клиент**, във формата съгласно Приложение № 3 към настоящия анекс. Всеки клиент, който посредникът привлича по този договор, подлежи на одобрение от банката. **Банката уведомява посредника за одобрените привлечени клиенти по реда на чл. 2, ал. 6 с изготвяне на протокола – Приложение № 1**“. Нито в хода на ревизията, нито в настоящото дело, са представени визираните в посочения текст талони за доведен клиент /с изключение на един такъв от 29.12.2020 г. на л.225, който е извън ревизирания период/, нито документи за одобрение на привлечени от жалбоподателя клиенти по образец съгласно Приложение № 1.

За всеки месец са представени двустранно подписани протоколи за дължимото месечно възнаграждение на посредника, въз основа на които последният /жалбоподател в настоящото дело/ е издавал фактури на [фирма]. Няма спор по делото, че същите са платени по банков път, което се доказва и чрез заключението на допуснатата ССЧЕ.

Не е отразено как е извършена калкулацията на определеното възнаграждение, каква е насрещната услуга, която е предоставил посредникът като параметри – кои лица е привлякъл за клиенти на банката, какви договори са сключени с тях, за какъв срок, на каква стойност и на коя дата. Тези критерии биха били от значение за стопанския субект при определяне на дължимото възнаграждение с оглед на получаваната от насрещната страна престация. Не е едно и също дали е сключен договор за разплащателна сметка или за банков кредит и съответно при какви условия /възнаградителна лихва, срок, обезпечения и т.н./. Липсата на доказателства за установяване на тези факти създава съмнение дали изобщо са извършвани такива услуги, следователно дали протоколите и фактурата документират реално проявили се в действителността факти. Не води до обратния извод представеното в настоящото съдебно производство Удостоверение от [фирма] от 15.03.2021 г. на л. 201. Посоченото удостоверение е изготвено впоследствие, видно от датата, с оглед съдебния процес по обжалване на РА и не представлява свидетелстващ документ, от който може да бъде черпена информация за изпълнението на договора или да се правят изводи относно законосъобразното упражняване на правото на данъчен кредит по доставката от [фирма]. Същото представлява едно изявление без обвързваща стойност, което освен това не съдържа твърдения за предоставените от ЕТ услуги по посредничество, а се заявява единствено че има сключен договор с този търговец чрез посредник [фирма], който не е прекратен към датата на издаването му.

Поради изложеното съдът намира, че липсват каквито и да са обективни факти, удостоверяващи и потвърждаващи отразеното във фактурата, т.е. за реалната ангажираност на доставчика в изпълнението на услугата. При положение, че са изплащани значителни суми на жалбоподателя за извършени от него услуги в полза на банката, същата следва да разполага с някаква писмена следа за получените и платени дейности по намиране на клиенти. С такива документи би следвало да разполага и самият жалбоподател съгласно условията на договора, сключен с банката – след като е получил възнаграждения, то същият следва да е привлякъл клиенти, за което да разполага с документ за одобрението им от банката по образец – Приложение № 1

Обстоятелството, че са документално оформени извършени доставки, както по фактурата от [фирма], така и по фактурите от [фирма] към [фирма], не е равносилно на реално извършени доставки, още по-малко на надлежното им доказване в процеса. Съгласно указаната доказателствена тежест страните са

длъжни да докажат твърдените от тях факти, от които черпят благоприятни за себе си правни последици. В случая жалбоподателят не се е справил със задачата да докаже главно и пълно изпълнението на услугата по фактура № , издадена от [фирма], нито резултатът от нея, а именно предоставени услуги на [фирма].

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира, че правилен и законосъобразен е изводът на органите по приходите, възприет и от по-горестоящия орган, че не е доказано, че издадената от [фирма] фактура документираща реално осъществила се стопанска операция между страните.

Следва да бъде отбелязано, че от приетата и неоспорена от страните ССЧЕ, не се оборват изводите за липса на реални доставки. Наличието на счетоводно отразяване на доставката при доставчика и получателя не е равнозначно на реално изпълнени доставки съобразно предмета на спорните фактури. Съгласно константната практика на Върховния административен съд на РБ, както и на практиката на СЕС – решение от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 „Е.-К“, лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените за това условия. Съдът приема, че „запитващата юрисдикция следва в съответствие с националните правила за доказването да извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по отнесения до нея спор, за да определи дали разглежданите в главното производство доставки на стоки са действително осъществени и дали съответно за тях може да бъде упражнено право на приспадане“. Абсолютна процесуална предпоставка за възникване на право на данъчен кредит е наличието на реално осъществена доставка между посочените във фактурата страни. При липсата и никакви аргументи за реализиране на приходи от получателя, за разплащане между страните или за последваща реализация не могат да бъдат противопоставени на правопограждащата правото на данъчен кредит предпоставка. В тази връзка следва да се посочи, че в т.13 от Решение по дело С-342/87, СЕС е приел, че упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит, не включва данъка, който се дължи само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка или платени, доколкото са дължими.

С тези мотиви настоящият съдебен състав намира, че РА в частта относно отказаното право на данъчен кредит и коригирания резултат за периода м. 02.2019 г. в резултат от това, е правилен и обоснован. Поради това жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този извод за правилност на определените задълженията за ДДС за данъчен период м. 02.2019 г., на основание чл. 1, ал. 1 от ЗЛДТДПДВ следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ и трето от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 1808,13 лв. /хиляда осемстотин и осем лева и тринадесет стотинки/, която е съответна на отхвърлената част от жалбата. За уважената част от същата на жалбоподателя се следват разноски на основание чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК съобразно с представения списък по чл. 80 от ГПК в размер на 308,02 лв. В тази връзка с оглед направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение Съдът съобразява, че съгласно нормата на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното адвокатско възнаграждение за дело от този вид с

материален интерес от 49 171.21 лв. /размер на отказаното право на данъчен кредит по двете спорни фактури/ е 2 005.14 лв. С оглед на това Съдът намира, че претендираното такова в размер на 2 500 лв. не е превишаващо минималното в такава степен, че да се приеме за прекомерно.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление обл. С., общ. Столична, [населено място], [улица], Ревизионен акт № Р-22221419001450-091-001/24.10.2019 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор в ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, потвърден в оспорваната част с Решение № 967/16.06.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите, **В ЧАСТТА** относно изменените резултати за данъчен период м.10.2018 г. във връзка с фактура № 2/01.10.2018 г., издадена от Р. Б. С., ведно със законната лихва.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление обл. С., общ. Столична, [населено място], [улица], Ревизионен акт № Р-22221419001450-091-001/24.10.2019 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор в ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, потвърден в оспорваната част с Решение № 967/16.06.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите, в останалата част, касаеща изменени резултати за данъчен период м.02.2019 г. със сумата от 44 340,01 лв., ведно с лихвата за забава, във връзка с фактура № 2194/31.12.2018 г., издадена от [фирма].

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 308.02 лв. /триста и осем лева и две стотинки/.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 1808.13 лв. /хиляда осемстотин и осем лева и тринадесет стотинки/, представляващи юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: